

[Poul Schlüter.]

der tale om nødvendige konsekvensændringer som følge af hele opbygningen af kildeskattesystemet og de nye regler om dødsbo-beskatningen. Specielt med hensyn til arveafgifterne vil jeg dog gerne fremhæve det forslag, som er indeholdt i lovforslaget, og hvorved man gør ægtefællearv op til 100.000 kr. afgiftsfri. Det betyder gennemførelse af en tanke, vi i mit parti længe har haft sympati for. Vi hilser derfor med stor tilfredshed, at vi nu sætter grænsen op fra 50.000 kr. til 100.000 kr., som altså er arveafgiftsfri. Motivet til denne ordning får man jo let øje på. Det er dog således, at ægtefællerne i reglen er fælles om erhvervlsen af deres formue, og det føles af mange stødende, at selv mindre formuer, som arves af den ene ægtefælle efter den anden, er belagt med en arveafgift.

Dernæst vil jeg gerne sige, at forslaget om, at der nu i dødsbospørgsmålene kan indhentes bindende forhåndsbesked hos myndighederne, må være udtryk for et rigtigt og et nødvendigt princip. Vi tror, det vil lette bobehandlingen i mange, mange tilfælde, hvor det næsten ikke vil være til at nærme sig en afslutning uden at have fået en bindende besked fra myndighederne om værdiansættelsen. Disse problemer omkring arve- og gaveafgifterne vil min gruppe i øvrigt gerne se behandlet i et særskilt folketingsudvalg.

Med hensyn til landsskatteretsreglerne har jeg heller ikke meget at fremhæve her under førstebehandlingen. En ting lægger jeg vægt på, lovforslagets regel om, at man i en række tilfælde nedsætter landsskatterettens behandlingstid til 3 måneder på den facon, at hvis en sag ikke er færdigbehandlet, inden de 3 måneder er gået, kan man gå direkte med sagen til landsretten. Vi synes, at denne regel er absolut nødvendig i forbindelse med dødsbobehandlingen, men man fristes til at sige, at dette bliver forhåbentlig en begyndelse, som efterhånden kan følges op på en række andre områder. Som hr. Haunstrup Clemmensen nævnte i en anden sammenhæng, er det uhyre vigtigt for borgerne overalt i forholdet til offentlige myndigheder, at de kan få hurtige afgørelser.

Jeg er klar over, at omkring landsskatteretten der et stort personaleproblem.

Konsekvensen af at fordre hurtig sagsbehandling af offentlige myndigheder vil næsten altid blive et naturligt ønske om øget personale. Det er jeg opmærksom på, og derfor vil jeg gerne spørge, om ikke tidspunktet er inde, hvor vi skulle tage en overvejelse af, om vi uden skadevirkning kunne begrænse sagsantallet for landsskatteretten gennem indførelse af et beskedent gebyr. Der betales jo i dag intet gebyr for indbringelse af sager for landsskatteretten, og det er mit indtryk, at der mere og mere er blevet tale om, at folk rutinemæssigt, næsten automatisk, påklager skatteansættelser til landsskatteretten. Det koster intet gebyr, der skal ikke føres en procedure, som man kender fra vore øvrige retter, det er omkostningsfrit i enhver henseende. Det er ligesom en ekstra chance, man gratis tager med. Naturligvis skal der være en sådan klageadgang, men spørgsmålet er, om man ikke, som jeg sagde før, uden nogen skade for borgerne kunne få en væsentlig indskrænkning i sagsantallet, hvis man indførte et passende, mindre gebyr. Jeg går ud fra, det er et spørgsmål, vi kan tage op til nærmere overvejelse under udvalgsforhandlingen.

Niels Andersen: Det foreliggende forslag til lov om ændring af lov om afgift af arv og gave tilsigter dels at bringe arveafgiftsloven på linje med de ændringer i dødsbobehandlingen, der blev gennemført i sidste samling ved forskellige ændringer i kildeskatteloven, dels at gennemføre forskellige justeringer og forbedringer, som udviklingen i forbindelse med det helt nye skattesystem, der begynder med det nye år, har gjort påkrævet.

Det er således utvivlsomt rigtigt at lempe arveafgiften for den efterlevende ægtefælle, således at arven bliver helt afgiftsfri, hvis den ikke overstiger 100.000 kr., og i øvrigt således at de første 100.000 kr., hvor arven overstiger dette beløb, belægges med en meget ringe afgift. Værdien af denne forhøjelse af den afgiftsfri arvelod vil jo navnlig vise sig, hvor ægtefællen overtager den fælles bolig og andre til hjemmet eller virksomheden hørende værdier, der som følge af konjunkturudviklingen må vurderes op, uden at dette er udtryk for nogen reel stigning i familiens velstand.